Bâki Ayhan T.

fırtınaya hazırlık

YKY

FIRTINAYA HAZIRLIK

Bâki Ayhan T. 1969'da Adana'da doğdu. Marmara Üniversitesi'nde Türk Dili ve Edebiyatı okudu, yüksek lisans ve doktora yaptı. Aynı üniversitede öğretim görevlisi; "Cumhuriyet Dönemi Türk Şiiri" dersleri veriyor.

"Mandolinli Kız" başlıklı ilk şiiri *Milliyet Sanat Dergisi Genç Şairler Antolojisi'*nde çıktı (1985); aynı yıl Adana'da ilk şiir kitabını yayımladı. Şiirlerini ve şiir üzerine yazılarını çeşitli dergilerde yayımlıyor. Düzyazılarında Bâki Asiltürk imzasını da kullanıyor.

1997-2004 yılları arasında şiir ağırlıklı edebiyat dergisi *Budala*'yı (27 sayı) çıkardı. Bu dergide 2003 yılı sonlarında "Soylu Yenilikçi Şiir" başlıklı manifestosunu yayımladı. *Uzak Zamana Övgü* kitabıyla 2004 Behçet Aysan Şiir Ödülü'nü aldı.

Yapıtları
Şiir: *Sevdalar Tünemiş Şu Yüreğime*, Ova, 1985; *Hileli Anılar Terazisi*, Can, 2001; *Uzak Zamana Övgü*, Can, 2003.

Bâki Ayhan T.

FIRTINAYA HAZIRLIK

Yapı Kredi Yayınları

Yapı Kredi Yayınları- 2295
Şiir - 201

Fırtınaya Hazırlık / Bâki Ayhan T.

Kitap Editörü: Murat Yalçın

Kapak Tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: Şefik Matbaası
Marmara Sanayi Sitesi M Blok No: 291 İkitelli/İstanbul

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2006
ISBN 975-08-1047-3

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2005
Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 285 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.yapikrediyayinlari.com
e-posta: ykkultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://yky.estore.com.tr
www.teleweb.com.tr

İçindekiler

7 • Soylu Yenilikçi Şiir

19 • Hayatta Ben En Çok Kendimi Sevdim

sen burda bir yabancısın, üstelik küstah

25 • Küstah Yabancı
26 • Basamaksız Merdiven
27 • Karışık Zamanlar
28 • Sonra Gidilecek Yer
29 • Batık
30 • Fırtınadan Ses
31 • Sonsuz Uçar
32 • Hesaba Katılmayan
33 • Ceza ve Suç
34 • Uzun Tarih
35 • Sis Çanları
36 • Yaşam Boşluğu
37 • Yalan
38 • Düğüm
39 • Boşluğa Büyüyen
40 • Duvar Saati
41 • Hiç Çiçeklerinin Açtığı Yer
42 • Gülüşleriyle Serseri

duyulur süzülüşü parmaklarından sesin

45 • vis carminum
46 • Flâneur
47 • Mürekkep Lekeleri
48 • Fırtınaya Hazırlık
49 • Zehir Töreni
50 • Güz Süzülüyor
51 • Kılıçtan İpeğe Sızı
52 • Zamanyoluna Kurulan Salıncak
53 • Yaprak Kımıldamıyor
54 • Tekbaşınalık
55 • Utanç ve Saldırı
56 • Eski Lamba
57 • Tahta At

58 • Utanarak Değdiği
59 • Bırakılan Bir Evin Dökülüşü
60 • Kimseye Yetmeyen Kış
61 • İntihar Çatısı
62 • Bulut Geri Döndü

çay renginden
kırmızböceğine süzüldük
65 • Lüsiferin
66 • Soyunma Saati
67 • Tenbozumu
68 • Haz
69 • El Değmemiş Gemi
70 • Gemi ve Rüzgâr
71 • Bir Geminin Dipten Çıkarılışı
72 • Geceye Düşen
73 • Düşte Sarsıntı
74 • Ten
75 • Geriyor Gecemi
76 • Dar Kapı
77 • Mutsuzluk Geni
78 • Budala Harfler
79 • Unutkan
80 • Asma Bahçe
81 • İki Yol

Soylu Yenilikçi Şiir

I

Şiirin tarihi, kopma'larla belirlenir.
Hilmi Yavuz

2003 sonbaharında çıkan *Uzak Zamana Övgü* kitabımda yer alan "Sele Kapılan Küre", "Hileli Zar", "Aynadaki Görüntüye Tepki" gibi şiirler dergilerde yayımlandığında bazı şair ve eleştirmenlerce şaşkınlıkla karşılanmıştı. Bu şaşkınlıkta şiirlerin biçimsel benzersizliğinin ve söyleyişteki, döneme göre "yabancılaşmışlığın" rolüne dikkat çekildiğini hatırlıyorum. Özellikle "Sele Kapılan Küre" içerik, söyleyiş ve biçim bakımlarından taşıdığı yenilikler ekseninde inceleme ve eleştirilere konu olmuştu. Bu şiirleri yazan kişi olarak "biçim"e dikkat çekilişini, söyleyiş ve içeriğe yönelik belirlemelerde de "yeniliğin ürpertisi"nden söz edilmesini haz duyarak hatırladığımı belirtmek isterim.

Yeni dönemin ruhunu sezme ve yansıtma arzusu duyan şair, poetikadaki dönüşümü gerçekleştirirken yeniliklerin "gökten zembille indirilip şairin hizmetine sunulmadığını" bilmek durumundadır. Eski dönemleri en eskilerine kadar araştırmış, derinlikli ve disiplinli okumalar yapmış, eski ve yeni kuşakla poetik tartışmalara girmiş, önceki dönem şiirlerinden örnek yorumlamalar ve çözümlemeler gerçekleştirmiş olmalıdır. Yeniliğin yolunu açarken şiir epistemolojisini, poetik

birikimi ve yaratıcılık sezgisini temel kriterler sayarak gençliğin acemiliğini ve dağınıklığını birikimle giderme yoluna girmiş olmak şair için bir zorunluluktur.

Gerçek şu ki, Türk şiiri, keskin bir dönemeçte.

Bugünden bakıldığında 1980 kuşağı şairlerinin bireysel eğilimlerle veya ortak noktalarda buluşarak kurdukları dönemsel "poetika"nın olgunlaştığı ve kuşağın temsilcisi sayılabilecek şairlerin *artık* bu olgunluk çerçevesinde şiirler yazdığı söylenebilir. Olgunluk, kuşak şiiri adına olumlu bir durum gibi gözükmekle ve aslında gerçekten de öyle olmakla birlikte; olgunluğun, yenilikçi bir atılıma izin vermeyecek bir konumu da işaret ettiği unutulmamalıdır. Olgunluğa erişmiş her varlık, sona doğru yol almaya başlamış demektir. İşte, 1980 kuşağının kurduğu ve yıllar içerisinde olgunlaştırdığı poetika sonrasında şiir bu anlamda büyük bir dönüşüme gereksinim duymaktadır bugün. O kuşaktan bazı şairlerin aynı heyecanla şiir yazmayı, yayımlamayı sürdürmesi, bu dönem şiirinin haritasının ana hatlarıyla çizilmiş olduğu gerçeğini değiştirmez: 1980 sonrası Türk şiiri genel anlamda kendini yenileyebilme özelliğini yitirmiştir ve ancak kendi ekseni üzerinde dönenmektedir.

Burada, Cemal Süreya'nın, "Şiirde de azalan verimler kanunu var. Dil bir açıdan işlendikçe o alanda elde edilen verimler bir noktadan sonra azalmaya başlıyor. Bu bir bunalıma yol açıyor." diyerek açımladığı "azalan verimler" belirlemesini hatırlamanın tam da sırası değil mi? Buradan çıkarak, hem yenilik iddiasında olan hem de kendine özgülüğün peşinde koşan bir şiirin eskitilmiş, içi boşaltılmış, çağrışım zenginliğini yitirmiş biçim ve biçemlerle kurulamayacağını belirtmek yeterlidir sanırız. Rilke, 1898'de modern şiir üzerine yaptığı bir konuşmada modern öncesi şiiri eleştirirken, "Dün'e karşı haksızlık ediyor gibi görünürsem, beni bağışlamanızı isteyeceğim; çünkü büyük bir Yeni ile dolu içim, bu yeni konusunda size bazı yüce ve görkemli şeyleri açıklamadan duramayacağım." diyordu. Yukarıdaki, 1980'ler şiirine ilişkin belirlemelerim için aynı şeyleri söylemek isterim.

2000'li yılların kırılma noktasına rastlayan dönem, dünyada ve Türkiye'de yeni açılımların ortaya çıkmasına neden oldu. Bu yeni açılımların binyılların kırılma noktasında yaşanması bir rastlantı olabilir; ne var ki, durum budur ve biten bir dönemin yerine çizgileri henüz tam olarak netleşmemiş de olsa yeni bir dönem başlamaktadır. Elbette dönemler zaman eksenli düşünüldüğünde "başlarlar"; ama öte yandan yenileşme eksenli düşünüldüğünde "başlatılırlar" da...

Poetikanın yenileştirilmesi gerektiği, böyle zamanlarda, eskinin tükenen ve çürümeye başlayan taraflarını bilen ve yeniliğin ne olması gerektiğini sezen şairler tarafından hissedilir. Bu, hem bilgiyle hem sezgiyle derinden bağlantılıdır. Yenilikçi şair hem eskiyi ve onun eksiklerini iyi *bilmek* hem de önünde açılan dönemde nelerin yeni sayılabileceğini, çağın ruhunu estetik bakımdan hangi yaklaşımların eksiksiz biçimde yansıtabileceğini *sezmek* zorundadır. Şairin asıl yapması gerekense; önceki dönemde temsilciler tarafından yaygınlaştırılmış biçemi ve yapıyı kökten değiştirmek, geçmişten alınabilecekleri de yeniden kurgulamak ve böylelikle soylu bir yenilik gerçekleştirmektir.

Poetikada hem dönüştürücü bir yenilik hem de soylu bir duruş peşinde olduğumuzdan, geliştirmeye çalıştığımız şiire Soylu Yenilikçi Şiir tanımlamasını uygun gördük. Yenilik arayışlarında temel noktalardan birinin de "biçim" olduğunun farkındayız; çünkü Türk şiirinde "biçim" üzerinde epey zamandır düşünülmediğini, sınırlı arayışların biçimi de kapsayacak kadar geniş olmadığını ileri sürüyoruz. Yenilikçi şaire eski dönemlerin biçemi ve imge sistemi ve içeriği gibi *biçimleri* de yetmemelidir. Goethe'nin yüzyıllar önce söylediği, "Biçimlerin incelenmesi, dönüşümlerin incelenmesidir." sözü bu bağlamda Soylu Yenilikçi Şiir'in biçimsel dönüştürücülüğe neden bu kadar önem verdiğinin –yaklaşım bakımından– ipuçlarından biri olabilir.

Buradan hareketle yapılacak işlerin en önemlilerinden biri şiirde yeni biçimler ve biçimin içselleştirildiği özgün biçemler bulmaktı. Bu anlamda, Soylu Yeni-

likçi Şiir, Türk ve dünya şiirinde hiç kullanılmamış bir biçim geliştirme kaygısına düşmüş fakat geleneğin birikimini göz ardı etmeyi eksiklik saydığından, geleneği ve moderni aynı anda içselleştirerek şiirde yeni bir biçim ortaya koymuştur. Bu biçim, hem Türk hem de Avrupa şiirinde kullanılan biçimlerin bireşimci bir yenilikle dönüştürülmesi yoluyla elde edilmiştir: Soylu Yenilikçi Şiir'in geliştirdiği biçimde dizelerin kümelenişi önce birden dörde kadar çoğalarak ilerlemekte, sonra da geriye doğru seyredip şiir tek dizeyle bitmektedir. Dize kümelenişinin [1+2+3+4+3+2+1] şeklinde gerçekleştiği bu biçimde hemen görülebileceği gibi yatay bir "yatay simetrik" yapı söz konusudur; bu bakımdan yeni geliştirdiğimiz bu özgün biçime "yatay simetrik yapı" adını vermekte sakınca görmüyoruz. Yazılmaya başlanmasının üzerinden iki yıldan fazla zaman geçen yatay simetrik yapılı şiirlerin bir arada olduğu, biçimsel bakımdan köklü bir yenileşmenin gerçekleştirildiği *Uzak Zamana Övgü*'nün ardından, yaklaşık üç yıl sonra, *Fırtınaya Hazırlık*'la okur önüne çıkarken bu sürede pek çok şeyin yerli yerine oturduğunu düşünüyorum. Hem benim şiirimde, hem de geçmiş dönemin şiirinde... Bu manifestoyu yazmaya beni cesaretlendiren de bir anlamda bu "yerli yerindelik" düşüncesi oldu.

Böyle bir yapının yenilikçi şiirdeki işlevi nedir? Her şeyden önce bu yapı, geçmiş dönemlerin Türk ve dünya şiirindeki bütün biçimlerini bireşimci bir yaklaşımla buluşturmaktadır. Ancak bu buluşturmada şairi yalnızca biçim kaygısının yönlendirmediğini söylemeye gerek yok. Biçimin tek başına şiire yalnızca farklı bir görüntü sağladığının, yeni ve bakir bir biçem getirmeyen biçimlerin yalnızca basit bir "formalizm" ekseninde kalacağının, yazılanın şiir olabilmesi için başka kriterlerin de aynı kuşatıcılıkla devreye girmesi gerektiğinin farkındayız. Eğer böyle bir biçim kaygısına düştüysek bu aynı zamanda binyılların birikimini yansıtabilecek bir ifade bulabilme amacına da yöneliktir. Yanı sıra, bu simetrik biçimin kendi yapısı gereği modern eksende bir çokseslilige de kapı açabileceğini ileri sürüyoruz.

Ritmin sağlanmasında önemli ögelerden olan biçim ekseninde geniş bir kuşatıcılıkla bin yılları kendi sayfasında buluşturmayı arzulayan bir şiirle karşı karşıyadır okur. Bu, hem bin yılların hem de yeni çağın ritmini yakalamada önemli görülmüştür. Şurası muhakkak ki; dış yapının kuruluşunda anlamın, içeriğin dışlanmaması, dahası, yeni biçimle örtüştürülebilmesi için biçim yükünün anlama da yedirilmesi gerekirdi. Biçim tek başına hiçbir büyü ya da şiirsellik taşımaz; Yahya Kemal'in "vezin" için söylediğini biçim için rahatlıkla söyleyebiliriz. Bununla birlikte yeniliğin bütünlüklü olması için dış yapının yenileştirilmesi de şiddetli bir arzunun sonucunda olmuştur; sarsıcı bir yenilik yaratılabilmesinde yapısal dönüşüm de gerekli görülmüş, şiirde modernist bir dönüştürücülüğün gerçekleştirilebilmesi için biçime de çok iş düştüğü bilinçle kavranmıştır.

II

Verili edebi dille yetinmek istemeyen bir şairin,
fiilen mevcut, erişilebilir toplumsal lehçeleri kullanmaktansa,
özellikle şiir için (...) yeni bir dil
yaratma yoluna gitmesi kayda değer bir noktadır.
Bakhtin

Şiirde gerçekleştirilen bu dönüşüm "biçimcilik" damgası yiyebilir; ama, tarih hükmünü verirken geçmiş dönemlerdeki biçimsel yenilikleri de hesaba katacaktır. Şimdiden bazı itirazların ya da suçlamaların yükseldiğini duyar gibi oluyorum. Hemen söyleyeyim: Hayır, bu, "biçimci" bir şiir değildir! Biçimcilik suçlamasıyla düşünenlere, biçimcilikle biçimsellik arasındaki ayrımı hatırlatmakla yetiniyorum.

Soylu Yenilikçi Şiir'in biçimci bir şiir olmadığı, biçimsellik ekseninde yürüyerek içeriği de dönüştürdüğü ve biçim-içerik örtüşmesini sağlarken her iki eksende birden yürümeyi arzuladığı şiirlerin birlikte okunuşundan sonra görülecektir. Soylu Yenilikçi Şiir'in oluşturduğu dil ve teknik onun tanınmasında ve algılanmasında, içerikle birlikte temel rolleri oynamaktadır. Evet, şiirde yepyeni bir dil ve teknik getirdiğimizi söylüyoruz. Bu dil ve teknik kendisini, Bakhtin'in belirlemesiyle söyleyecek olursak, "karşı çıkılamayan, bütünü kapsayan bir şey olarak realize etme" yolundadır.

Yeni şiir dilinin ve tekniğin geliştirilmesinde, bugün, dizeye çok iş düşmektedir. Bu anlamda, şiirin gelip *yeniden* dizeye dayandığı bir gerçektir. Dizenin ihmal edilmesi, şiirin yapısına gösterilen titizliğin tamamen dağılmasına, böylelikle şiirin bir yapı olduğunun giderek unutulmasına zemin hazırlamıştır. Türk şiirinde epeydir ihmal edilen dize, şairin "haysiyeti" olma yoluna yeniden girmelidir. Şiir duygu ve düşüncelerle değil, sözcüklerle de değil, dizelerle yazılır. *Sözcük* seçimi, *dize* kuruluşu, ardından dönüştürücü bir *biçim* ve nihayet bütünlüklü bir *yapı*. Bu sıralama, Soylu Yenilikçi Şiir'in yapısal yönünü özetleyen bir belirleme olarak okunabilir. Bununla birlikte "dize"nin, şiirin bütünlüğünü sağlayan birimlerden yalnızca biri olduğunu unutmuyoruz; gerçekten de "dize" tek başına ancak kendine dönükse, "mısra-ı berceste" olarak söylenmek istenmişse bir varlık ifade edebilir. Yoksa, hiçbir dize, tek başına bir özgünlük ve estetik değer yaratarak şiirin bütününü kapsayamaz. Israrla dizeye vurgu yapmamız, şiir işçiliği denen şeyin dize üzerinde yoğunlaşması ve buradan çıkarak bütüne ulaşması gerektiğini düşünmemizdendir. Dizelerin sağlamlığı, birbiriyle kurduğu anlamsal ve yapısal bağlantılar şiirin bütünlüğünün sağlanmasında büyük öneme sahiptir. Son yıllarda şiirde görülen ve şikâyet konusu olan başıboşluk, dağınıklık, kopyacılık, sözcük oyunlarına düşkünlük, yerli yersiz alıntı yapma hastalığı... genç şairin dize işçiliğini unutmuş olmasından kaynaklanıyor

kanımızca. Şiirin bütünündeki anlamın oluşturulmasında öncelikle tek tek dizelerin belli bir söyleyiş ve anlam ekseninde buluşması şarttır. Eğer, şairin işi, Valéry'nin belirttiği gibi kolaycı dünyadan ayrı bir ilişkiler dünyası ekseninde, herkesin uyguladığı düzen ile hiçbir bağlantısı olmayan bir dünya, ya da bir nesneler düzeni, bir ilişkiler dizgesi yaratmak ise bunun yaratılmasında şairin öncelikle bir yapı peşinde olması gerekir. Böyle bir yapı yakalanabilirse, bu şiir için olduğu kadar şiirli bir yaşamın ürpertilerinin peşinde olanlar için de benzersiz bir armağandır.

Öte yandan bu durum, dizelerin kendi içlerinde de bir güzelliğe sahip oldukları gerçeğini değiştirmez. Pek çok şiirin, aslında gizemli bir yaratışla belli dizeler üzerinden yazıldığını ileri sürebiliriz. Şiirin bütün yükünü üzerlerinde taşımasalar bile şiirin çıkış noktası olmaları bu dizelerin okurda ayrı bir tat bırakması sonucunu doğurmaz mı? Benzetmemi anlayışla karşılayınız; sözcükler arasındaki gizli kurguyu gerçekleştirme işlevi üstlenen bakır telin sağladığı iletişimle elde edilen şiirsel ritm, dizeler ve bölümler arasındaki kaynaşmanın göstergesi olarak düşünülmelidir. Bu anlamda; sözcük aynı zamanda dize demektir, dizenin de şiir oluşu gibi. Bir iletken olarak bakır tel, dize ile şiirin bütünü arasında uzanırken anlam yükünü de üzerinde taşır. Sözcüklerin dizelerde ve şiirin bütününde birbiriyle kurduğu ikili ya da çoklu ilişkiler, şairin ifade biçimini belirlediği gibi metinde ilk bakışta/okuyuşta algılanması zor bir şiirsel atmosfer de yaratır. Bu atmosferin genişleyip derinleşmesi, solunabilir olması metnin söylemsel ve anlamsal geçirgenliğinin sezilmesiyle mümkün olabilecektir. Bu da öncelikle, sözcüklerin sözcüklerle ve dizelerle, dizelerin dizelerle ve metnin bütünüyle kurduğu ilişkinin kavranmasını gerektirir. Şiirin anlamı sözcükten çıkıp metnin tamamına, aynı zamanda da metnin tamamından çıkıp tek tek sözcüklere yayılır; dizeleri iletken gibi kullanarak... Sözcüklerin bilinen anlamıyla dili aşarak şiir birimi olabilmesi ancak dize kuruluşundaki işlevleriyle mümkündür.

Soylu Yenilikçi Şiir dış-biçimsel yapısıyla geçmiş çağların sesini duyurmaya çalışırken içerikte de insanların ve kültürlerin tek-tipleştirilmesine itirazlar dillendirmektedir. Bu şiir, içerikte de yenilikçi ve çağın ürpertisini verebilen bir şiir olma iddiasındadır; yer yer eski zamanların bakir güzelliğini, insanın doğayla bütünleşmişliğini sezdirirken, yer yer de modernizmin getirdiklerini ve götürdüklerini sorgulamaktadır. Bu sezdirme ve sorgulamada *politik* ya da *genel/toplumsal* eğilimlerin tuzağına düşülmemiş, kişi olarak şairin algıları temel kriter olarak benimsenmiştir; çünkü sezgisi güçlü bir şairin algılarının politik ya da genel/toplumsal eğilimlerden daha derinlikli olduğuna ve politik doğruların şiirsel parıltılar yanında ancak birer gölge lekesi sayılabileceğine inanıyoruz. Türk şiirinin bazı dönemlerinde, varlığı ve varoluşu yansıtmada, insanın içinde bulunduğu durumu ve bu durumun dünya içindeki kaygı uyandırıcı ayrıntılarını ortaya koymada şiirin, politika ve sosyolojiye yenik düşmesi üzücü sonuçlar doğurmuş, poetik kayıplara zemin hazırlamıştır. Şiirde zeminin kayganlaşması ya da şairin önüne hendekler kazılması yine böyle dönemlerin temel özellikleri arasında görünmektedir bugünden bakılınca. Şairin dünyayla, varlıkla, zamanla, öteki insanlarla kurduğu ya da kuramadığı ilişkinin izdüşümlerini imgeler yoluyla yansıtan şiirde bugünden yarına yaşayıp yaşamayacağı bile belli olmayan politik eğilimlerin yeri olmadığını düşünüyoruz. Politika bir itiraf değildir; tam tersine doğruların gizlenmesine, aldatmaya, var olanı kendi bildiğince sürdürmeye dayanan bir etkinlik alanıdır. Şiirin gizleyiciliği ise aslında derin itiraflar yoluyla, varolanla ilişkileri/ilişkisizlikleri estetiğin süzgecinden geçirerek sunan bir geçirgen perdenin gizleyiciliğidir. Yanı sıra politik etkinlik çevreye kendini dinletmeyi, çevreyi yönetmeyi hedeflerken, şiir çevreyi dinlemeyi, nesnelerle birebir ilişkide onların ruhuyla birleşmeyi önemseyen, yönetmek bir yana nesneler, durumlar tarafından belli bir bağlılaşık çerçevesinde yönetilmeyi arzulayan bir tavırdır.

Bugün, tarihi yok sayan, yok etmeye çalışan köksüz bir küreselcilik dünyaya

egemen olma yolundadır. Soylu Yenilikçi Şiir, sosyolojik bir görev üstlenmemekle ve böyle bir görevciliğin şiir-dışı olduğunu savunmakla birlikte, içerikte de zamanımızın kaygılarını, kırılmışlığını, zeminin kayganlığını konu edinerek küreselleşmenin edebiyattaki şiir-sesli karşıtlarından biri olma arzusundadır. Biz, "insan" dendiğinde bunu "insanlık" biçiminde algılıyoruz. Şiirin dilini ve tekniğini de buna göre oluşturmayı ve metnin yapısına sızdırırken bu yaklaşımdan sapmamayı hedefliyoruz. Şiirin kolay anlaşılır olmaması gerektiğini savunuyoruz; çünkü "insan"ın kolay anlaşılır olmadığını biliyoruz. Küre, sele kapılma ekseninde dönüyor olsa da tarih vardır, her zaman da var olacaktır. Şu anda bile bir tarih yaşanmakta, yazılmaktadır. Birikimsizliğin, tarihsizliğin çoraklık ve çarpıklık olduğu, Türk ve dünya şiirinin birikimini içselleştiremeyen bir şiirin modern olamayacağı, "modernist" olabilme şansını ise asla yakalayamayacağı inancındayız. Bizce, modern olmanın yolu gelenekseli özümsemekten, modernist olabilmekse varolanı dönüştürmekten geçer.

III

Şiir saf zamana ulaşmanın yolu,
varoluşun gerçek sularının derinliklerine
dalıştır. Şiir, sonsuza değin
yaratıcı zaman ve ritmden başka bir şey değildir.
Octavio Paz

Soylu Yenilikçi Şiir, hayatı-duyuları-duyguları-şiirsel deneyimleri yansıtma bağlamında imgelerle devinen ve bu imgeleri simgeleştirme yolunda yürümeyi hedefleyen bir şiirdir. Bu şiirdeki "bahçe" hiçbir zaman yalnızca "bahçe" değildir;

"gemi"nin aslında "gemi", "gümüş"ün de "gümüş" olmadığı gibi. Dolayısıyla şiirdeki nesneleri algılarken bu dünyanın dışında başka bir dünyaya "yükselme" zorunluluğu vardır. Sözün "anlam"a evrilmesinde, şairin sezgi ya da deneyim yoluyla bulduklarının okura şiirsel kodlarla ulaşmasında esas rol imgenindir. Duyuşlarını dizeleştirirken bilinçli ya da bilinçsiz, imgelerden yola çıkar şair. Soylu Yenilikçi Şiir'de şair-öznenin dilin katmanları içerisinden yarattığı imgelerle yaşam deneyimlerinin oluşturduğu imgeler aynı düzlemdedir. Duyusal veya duygusal algılar şairin zihninde özümlendikten sonra şiire yansırken, dil aracılığıyla sunulan bu imgelerin alımlanmasında okuyucu dilden uzaklaşır; anlama/anlamaya yönelir. Bir anlam katmanı olarak imgenin verili dilden bağımsızlaşması, onu şiirin özünde yaşayan, dille anlam arasında salınan bir sarkaca benzetir. Belki de, şiirin bütün zenginliğiyle, anlamı da içeren ritmik yapısıyla kavranmasında düzenleyici işlevi üstlenen bir metronoma...

Soylu Yenilikçi Şiir, imge oluşturmada da, bütünlüklü bir anlam yaratmada da dilin *soylu* kullanımından yanadır. Yakın veya çok yakın geçmişteki Türk şiirinde özellikle bazı şairlerin metinlerinde sıkça karşılaşılan "nasır, cenin, kıç, darbuka, siğil, puşt, gübre, dingil, dışkı, irin, patlıcan, abiler, helâ, balgam..." gibi kapsamlı çağrışıma kapalı, anlam bakımından sığlıktan kurtulamayan, soyluluktan uzak sözcükler Soylu Yenilikçi Şiir'de yer almamaktadır. Böyle bir seçkincilikte sözcüklerin yalnızca kendilerini tanıma, onları tek biçimli-tek katmanlı olarak görme eğiliminin benimsendiği, suçlayıcı bir tonla ileri sürülebilir. Soylu Yenilikçi Şiir'in bu seçkinciliği yukarıda bir kısmı sıralanan sözcüklerin yıllar içerisinde şiirde yarattığı düzeysizlik atmosferini de reddetme tavrıyla ilgilidir! Seçkincilik, sözcükler bağlamında da bu şiirin kriterleri arasındadır. Bu sözcüklerin şiirin biçem düzeyini düşürdüğüne, şiiri halkın ayağına götürmeyi hedeflerken ayağa düşürdüğüne inanmaktayız.

Sözcüklerdeki seçkinciliğine karşın Soylu Yenilikçi Şiir, dili *(language)* bütün katmanlarıyla kavrayan, sözcüklere veya öteki dil birimlerine eğilirken semantikle grameri, fonetikle morfolojiyi birbirinden ayırmayan bir şiirdir. Dilin biçim, anlam,

ses, çağrışım... boyutları bu şiirde birlikte özümsenecektir. Dilin "söz" olma özelliği öne çıkarıldığında semantik üzerinde yoğunlaşılmakta, yalnızca biçime girildiğinde etimoloji ve morfoloji öne çıkarılmaktadır. Bir belirleme olarak söyleyelim: 1980'lerde ve 1990'larda dilin etimolojik ve morfolojik özellikleri fazlaca öne çıkarılmıştır; bu ise sözün, sözcüğün öteki boyutlarından uzaklaşmayı getirmiştir. Şiirin doğası, dilin katmanlarını ayrı ayrı düşünmeye ve kabullenmeye uygun değildir. Sözcük oyunlarını ve ağırlıklı olarak sözcüklerin morfolojik değerlerini temel alan anlam çoğaltmaları derinlikli bir şiirde kendine yer bulamaz. Türkçenin -iyi ayarlandığında- şiiri zenginleştirici inceliklerinden biri olabilen bu tip oyunların dozu kaçırıldığında şiir bir bulmacaya, eğlenceli fakat sonuçsuz bir oyuna dönüşmektedir. Dil tek başına hiçtir, "dil"e dayanan abartılı sözcük oyunları da şiire düzeyli kazanımlar sağlamaz. Dil ancak yetkinlikle işlendiğinde ve bu işleniş şiirde yenilikçi bir yaklaşımla sunulduğunda dilin değeri yükselmekte, katmanları zenginleşmektedir. Buna bağlı olarak Soylu Yenilikçi Şiir dilin katmanlarını şiirde temsil ederken bu katmanları ayrışma değil, bütünleşme biçiminde ele alır.

Bugün şiirin dilinde, tekniğinde, biçim ve biçeminde dönüşüme duyulan gereksinimin karşılanması poetikada hem eskinin sınırlarının çizilmesini hem de yeninin kapılarının açılmasını sağlayacaktır. Modern Türk şiirinin dönüşüm noktasındaki şairlerden biri olan Yahya Kemal'in ifadesine dayanarak söyleyecek olursak, "yeni bir çığırı sezmekle ona vücut vermek arasındaki aşılmaz mesafe"yi kat etme çabasına girmek, 2000'li yılların başlarında Türk şiirinin gereksinim duyduğu dönüşümü, yenileşmeyi gerçekleştirmek Soylu Yenilikçi Şiir'in temel yönelimidir.

Dönüştürücülük ancak cesur deneylerle mümkündür.

Bâki Ayhan T.
(Ekim 2003-Ocak 2006,
Kadıköy-Beşiktaş)

HAYATTA BEN EN ÇOK KENDİMİ SEVDİM

"Hayatta Ben En Çok Babamı Sevdim" şairi C. Yücel'e,
"Hayatta Ben En Çok Annemi Sevdim" şairi A. Budak'a
ve kendime

Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Karanlık suların, sivri yapıların dibinde
Çırpınıp durdu kırmızı bir yaratık
Boğuldu ve kurtuldu kendi kirinde
Yağmaktan bıkmış bir yağmur gibi dindim

Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Dağılmış cambazhane, dikenli tel
Güneşli bir günün derin uykusu
Derinleşen uykusu otuz iki yılın,
Güneyden batıya öksüren tren
Rüzgâra sayfa açan sözcük delisi
Ansızın kapanan kapı: kendiliğinden

Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Yalan söyledim çocuklara ve kadınlara
En çok da bahçekatlarında
Başlayan öykülere sesimi verdim
Bir gemi yanaşırken bir başkasına
Korsan kılıçları gibi keskin ve acımasız
Kimse sızamadı acıma: kusursuz yalnız

Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Tek kişilik bir vagondum yük trenine eklenen
Sonunda beklenen oldu bir tünelden geçerken
Ray değiştirdi güneyden batıya öksüren tren
Derin bir uykudan, çarpışmayla irkildim
Kırmızı bir yaratığa çarpmıştı kalbim
Ne olduğunu otuz iki yıldır öğrenemedim

Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Kristal sandım gecedeki cam bardakları
Şarabı saat on ikiden sonra içtim
Bir güzel kanattım öptüğüm dudakları: yanılgı
Paslanmaktan tedirgin demirden bir at
Çocukluğumu yeni zamanlara taşıdı

Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Mutsuzluğa eklenen bir gülüş gibi
Uzatmaya çalıştım gölgesini günün
Eğildim derin sandığım sığ sulara: başkaları
Mora çalan yalancı şafakların izinde
Arayıp durdum morötesi şafakları

Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Yırtık bir güzellikle sevişen yumuşak ten,
Efsanelere süzülmüş av yorgunluğu
Derin hiçliklere gizledi sesimi...
Bir ata bindim, sonra bir gökten indim
Irmakların gürültüsü sildi ayak izimi
Düelloda kırmızı bir yaratığa yenildim

Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Sesleri çoğaltan sessizlik korkusu,
Feci bir kazada hayatını kaybeden tren,
Karanlıkta parlayan uyumsuz çığlık,
Merhem tanımayan vazgeçilmez yanık,
İkiz kardeşi korkulu uykuların...
Sığ sanılan derin ve karanlık suların
Belki de en derin yerinde yittim

Hayatta ben çok kendimi sevdim

sen burda bir yabancısın, üstelik küstah

KÜSTAH YABANCI

sen burda bir yabancısın, üstelik küstah

bilmezsin tende dolaşan rüzgârın tadını
kâğıttaki mürekkebe üflemenin hazzını

ellerini yağmurla yıkadığın görülmemiştir
sislere boğulmuştur sırtlan bakışların
istersen gümrah ormanları yanında getir

en çok da kara sular içersin uzak iklimlerden
kum ve okyanus çizersin yol haritalarına
cesaretin korkuya gizlendiği bellidir gözlerinden
kurnazlığın hazırdır kurgulanmış oyuna

sen bu haritanın kırık çizgisisin, yabancısın:
arıların, kuşların ve atların bakir çığlığına
kızıl akan nehirlere karışır çürük yaprağın

ipeği yıpratan zehir saçılır sözcüklerinden
demir kuşlar derin vadilere akarken

dünden daha yabancı, üstelik de barbarsın

BASAMAKSIZ MERDİVEN

kuytu bakışlarındaki buz kuyusu: korku

kimse bir şey öğretmedi: boşluk ve tutku
birbirini açıkladı derin uçurumlarda

hayat: gökyüzüne basamaksız merdiven
korkunun, yalnızlığın ve tavanarasının
birbirine eklendiği tekinsiz serüven

küle dokunsan ateş, ateşe dokunsan yangın
sudan kurtulmuş bulut gibi boşluk
güzün ve kışın ansızın birbirine girdiği
erken uyanışlardan ilk sarhoşluk

hayat: bir sarmalın izini sürmektir
tırmanmak basamaksız merdivenlerden
geleceği boşluklarda görmektir

gülün dağıldığı uykusuzluk, külün savrulduğu
zamanın korkulu terleyişinden ne ister

kuytu bakışlarındaki buz kuyusu: korku

KARIŞIK ZAMANLAR

şekil verilmemiş gümüş ruhu yansıtır

gereksizdir tozunu silmek eşyanın
alınsa da anlatır itirazın güzelliğini

güzeldir itiraz yazın fırtınayla dolmasına
gecenin gece sanılmasına düşünülmeden
şaşırmayın: birkaç karga uçabilir serçeden

aynayı ayna sanırsınız: ruhun göğüdür
sır: üşümüş halidir güzün bilmezsiniz
saatli maarif takviminden öğrendikleriniz
filizkıran fırtınasının vakitsiz söküğüdür

ben-, sen-, şey-, tedavisiz durur gece
saklanan köşeleri bir bir görülmüş
hastanın zamandan habersiz öldüğüdür

yıldızlar düşkırıklarıdır uzak tanrıların
kör kütük bıçaklarla yanlış kesilmiş

ruhu yansıtır şekil verilmeyen gümüş

SONRA GİDİLECEK YER

hep vardı gidilecek bir yer

mümkündü çölden ormana kapılar açmak
çağırır dururdu müziğe benzer sesler

ağaç sıyrılırdı bulutlardan: değişmeye
atlar gergin soluklarıyla uzaklaşırdı
yaşamaktı: suyun yaprakta uyuma hali

binbir şifre vardı çözülecek: çözüldü
en çok da gök üzüldü rüzgâr konuşmayı unutunca
sırlar parıltılı camlara yazıldı
yeniden başlarız tufandan kurtulunca

şimdi her yerde biçimsiz bir ahali gölgesi
açık ve tartışmasız, konuşmalı ve açık
aynı yeri gösteriyor yaşamanın ibresi

nereye baksanız aynı biçimler
kadın vücudunu andıran asitli şişeler

kalmayacak gidilecek bir yer

BATIK

batık soluklarıyla unutulmuş hayat

sürek avında tazı soyunda geyik sırtında
kabaran en eski en eski en eski zaman

baş dönmesiyle yaşayan bir eskiadam
ağaç kovuğunda taş oyuğunda takvimsiz
omurgasında anlaşılması zor kavisler

çok uzak günün karmaşasından
yıldırımlardan korkulu da olsa
temizler düşlerini kirlisulardan
düşen taşlar azar azar kırılsa

atların gergin haykırışıyla ve
rüzgârla dönerken yolunu yitirdiği eve
kendini kurtarıp derin çığlardan

hangi çağlardan geçerse geçsin
atların gidişiyle eksik ve kısık

hayat bulacak soluklarıyla kesik

FIRTINADAN SES

kalbini daya fırtınadan süzülen sese

herkesten kendine kaygılı bir yolculuk
çığlığı tuhaf rüzgârlardan herkese

bir ses ki yalnız vahşi kuşlara yakışır
bir sis ki kanyonlara yaraşır yalnız
kendini ısırır dudak: soluk mu soluk

çürümüştür kurdu tanımayan orman
uzayıp giden yalnızlıktır ulumalarından
bir gökyüzü gerilir gecenin üstüne
başladığı yerde ansızın biter zaman

yol ne kadar uzunsa, kısaysa dünya
yürüsün azgın bir kısrakla dünyaya
uzayıp giden renkli ufuklar gibi

yaban çığlıkların umudu kesilse
açılacaktır yeniden vahşi kanatlarıyla atlar

daya kalbini fırtınadan süzülen sese

SONSUZ UÇAR

ne güzel yırtardı gökyüzünü yıldızlar

uçuşan izlerine bakarken göçkuşlarının
ne düzgün, ne arzulu, ne sonsuz uçar

olurdu her şey öyleydi bir salkım üzümde
şarap olurdu ezilince iki kalp arasında
kırmızı üzüm her yaradan ayrı kanar

okurduk yazardık yerin göğün ruhunu
vardı, öyleydi, sahi, kuşun uyuduğunu
hem arzulu hem sevinçli hem yarım
sayılamayan bilgilerin yok çokluğunu

güz gibi sözlü yazla kış arasında
az gibi, yok gibi, hiç gibi değil
bırakırdık yara doya doya kanasın da

bir şövalyenin ruhu atında yaşar sonsuz
ve kınsız bir kılıç ikiye ayırır zamanı

şimdi bir vahşet kendini aşkla sınasın da

HESABA KATILMAYAN

her şeyi ayarlamışlardı:

zamanı durduracaklardı, damarda kanı
yorulmaz kanadını inatçı göçkuşlarının

ışığın hızını, çocukların el sallayışını
papatyaların kırlara yayılışını bile
hesaplamışlardı bitişini amansız kışların

herkese duyurmuşlardı: gelecekler
sileceklerdi bahçe kahkahalarını
aşk haykırışlarını kadınların
geniş ateşlere sığdırır gibi alacaklar

yanıldılar: hesap yanlıştı, çelenk
çiçek sayılmazdı yıldızlara sorulursa
tuhaftı cennetle cehennemin buluşması

dört çiviye gerilen gölgesi şehirlerin
yeni bir taşkınlık yaratacaktı, yarattı

bir şeyi hesaba katmamışlardı

CEZA ve SUÇ

zehirli yanılgılar içinden geçiyor zaman

gururunu ve tekbaşınalığını yeniden yaratıyor
maskelere aldırma–, cezayı umursamayan

tragedyaya gülüyor, komedyaya ağlıyor
her şeyin yeri değişmiş diyor: görmüyor musunuz
cezalar suçlarımıza ne güzel uyduruluyor

kıpkızıl bir resim: işte kardeşlik anısı
zevkini çıkarıyor havada uçuşan cinayetlerin
mevsimin ayarttığı uzun ağaçların en yenisi
acısına yaslanıyor kökünden çektiklerinizin

dağdağa büyüyor: giderek ayrılıyor ırmaklar
nabzını dinleyin, zehrini alın kalbinize
bırakılırsa küstah bir yabancıya satılacaklar

ne kayıt ne bilgelik ne erdem ne gökyüzü
dağılıyor her şey suçun ağırlığında

zehirli zamanlar içinden geçiyor yanılgılar da

UZUN TARİH

tarih uzundur, uzun bir sonsuzluktur

göğsünde eskiyen kılıçlar yıldızlara çarpar
parçalanıp yeniden dağılır gökyüzüne

gürültülüdür, sessizdir, sonsuz bir uzunluktur
uyanınca atlar kısa uykularından
suyu arayan için elbette susuzluktur

bitmez! bitti sandığınızda aslında başlar
bundandır yanlış bilgelerin şaşırması
belki dinlenmek için biraz yavaşlar
tarih: anlaşılmaz tezatlar devşirmesi

kalın kitaplarda yer yer mutsuzluktur
gerçekten yaşanmıştır yaşanmadı sanılanlar
mutsuzluğu içeren uzun umutsuzluktur

sendeler belki ama düşmez, yıkılmaz
insan tarih insan tarih insan demektir

şimdi: geceye direnen uykusuzluktur

SİS ÇANLARI

sis çanları bir yol çizer: yitik zaman

düşen yaprağı hiçbir değişim durduramaz
mutludur çünkü rüzgâr şeyleri savurmaktan

sonsuz yolculuğun, arkaik yalnızlığın acısı
ve garip dağınıklığı ömür sayfalarının
unutur düzenli albümlerde toparlanmayı

her şeyi bilen yolcu! gördün bozukluğu
yönleri birbirine karıştırdığını fotoğrafların
anladın derinliğini kaybedilmiş anıların
yüreğine gizlendi batık zamanların uğultusu

gökyüzü: bir adaydı mıknatıs gücünde
bedenindeki bütün çivileri kendine çekti
yıldızlar birbirini kırdı: karmaşık efsane

gizliliğe karıştı yönler, haritalar eskidi
insan uğultulu boşlukların eşiğinde

yitik zaman: sis çanlarının derinden çizdiği

YAŞAM BOŞLUĞU

soğuk odalar perisi'ne;
gizem'e

karanlığı sorguluyor: bir parça ışık

sessizlik tozlarına bulanıyor duyular
burda biraz hayat var: o da karanlık

dışarıda köpekler boşluğu dişliyor
birbirine çarpıyor yağmurlar gökte
siyahla mavi kesişiyor uzakta

sözcüklerin arası daha çok genişliyor
biraz ışık, biraz umut, biraz yalnızlık
düşüyor boşluğa birbiri ardına
kırık mermerler eski zamanları düşlüyor

belirsiz: sürüp sürmeyeceği soluk almanın
öteye çağırıyorlar beride duruyor, tutunuyorum
bir hırıltı durup durup yeniden başlıyor

dünyayı göremiyorum: dünya görüşüm yok
soluklarım daha da solacak belli

ışık ve ses sarsıntıda yoruluyor

YALAN

avunmadır sözün doğrulanmasını beklemek

yazmalısın bulana dek, bu en büyük yalanın:
kaleminden dışa değil, içe akmalı kanın

vakit dedikleri gecedir, gece yalnızlık
ikiye ayrılışında derin karanlıkların
kılıçtan keskindir kimi zaman bir ıslık

üç nokta koyarlar, inanma iki noktadır:
yalanla doğrulanmalıdır sözün akışı
soğuk güneşlerle çarparsan içindeki kışı
evler odada, odalar bu yüzden sokaktadır

anılara sor geçmişin ürperten şefkatini
zamandır: doyumsuz ve duyarsız hayvan
unutur her ömürde yeniden yüceltildiğini

yazacaksın yüzyılları avutana dek
kimse görmeyecek kâğıdın derinliğini

avunmadır sözün doğrulanmasını beklemek

DÜĞÜM

günler birbirine düğümlenir: çıkmaz zaman

kendini arar gecenin ısrarcı uğultusunda
zamanları şaşırmış bir nöbetçidir insan

biri fırtınayı haber verse: kararlı ve sert
geceye eklenir uçurumun uğultusu
denizleri unutup göklere yükselir su

umutsuzluk, içinde taşır mutsuzluğu
çözülmez düğüm olur: kuytu ve derin
korku, tedirginlik, bir acayip üşüme
söze yansıyan acısı gergin günlerin

unutulmuş zamana girer soluklar: ağır
sesler ve uyumlu düşlerle uyutulmaktan
sislerin boğduğu kurt uluması ormandan

karışıklığın kendini kutsadığı anlar
geceden kopup boşluklara savrulan

günler birbirine düğümlenir: çıkmaz zaman

BOŞLUĞA BÜYÜYEN

her şeyimi sesimde topladım: yağmur

uzaklara, daha uzaklara ve daha
kaçıp kaçıp kendime döndüğüm olur

boşluğa büyüyen ağaçlara dadanmış
fırtınadır, geyikler kara batar uzakta
bu amansız zamanda soluğum duyulur

dünya dışıma düşer duyunca solduğumu
korkuyla karışık gelecekleri solur
kalbime doldurduğum dünyanın kışı
zamansız fırtınalar ortasında kalır

yorgun kış, bedeli ödenmiş zaman
beni onlara, onları bana çarpar
duyulmayan seslere ve dokunulmayan

gelip gider unutulan zaman
kokularla renkler birbirine saklanır

yalnız: her şeyini sesinde toplayan

DUVAR SAATİ

duvara vurdu kendini yalnızlık: zaman

durup durup geçiyor yelkovan akrebi
tekbaşınalığın örüp örüp ağa benzettiği

bir gökte koşuyorsun durup dinlenmeden
zaman inatçı yağmur, sızıyor derinlerden
indir duvardan artık şu kararsız saati

birine zamanı sorsan: sınırsız alay
boşluğa kendini assan: umut yoksunluğu
buruşuk kâğıda bir şeyler yazsan: kısa
yazlar yavaşça bitmese, günler kısalmasa

yine de gökyüzüne çakılabilir ince zaman
saat kendini unutturabilir duvarda
kararsızlığı basamaktır tekbaşınalığa

kâğıda leke midir yazı: yazının lekesi kâğıt
yazıya bahane midir yalnızlığın duvar saati

zamana vurdu kararsız sözcükler kendini

HİÇ ÇİÇEKLERİNİN AÇTIĞI YER

"varlık ve zaman" yazarına

yaşamın hiçliğini anlamayı istedim:

gerçeğin üstünden baktım şeylere
taş bir yürekle hilelere eğildim

aşk vardı gerçeğin ve şeylerin üstünde:
soruları artırmaya yarayan aşk
soruları artıran bir yaraydı aşk

fırlatıldığım bu karmaşık dünya
tanımıyordu aşktan artan korkuyu
çekiniyordu kendine sormaktan
hileleri dağıtan kışkırtıcı soruyu

böyle de geçirebilirmişim hayatı
boş bir odaya bakarak dolu gözlerle:
hiç çiçeklerinin açtığı yere

nereden baksam görüyorum:
varlık kendini inkâr ediyor

boşluğun saltanatı kalıyor geriye

GÜLÜŞLERİYLE SERSERİ

sesler hesaplanamaz gerginliğinde

sesler: zehirli kuşların gökte bıraktığı
karanlık geleceğin yanlış şarkısını söyler

ağır çekim belgesel tatsızlığında zaman:
çizgilerini çoktan şaşırmış sarkaç
çınlayıp durur çıplak unutulmuş duvardan

çarpıtılmış ezgisiyle sussa da ev ve kent
bütün saldırıları boşa çakırtır
dayanır soluklanarak dayanır soluklanır
kendini kandırır boşluklarda hayalet

çarpık gülüşleriyle serseri sokaklarda
uğursuzluğun dağlanmış çocukları:
cinayete en uygun zamanı bekler

kimsenin sormadığı bir zaman aralığı bu
aramadığı, anlamadığı aldatılmışlık

hesaplanamaz gerginliğinde sesler

duyulur süzülüşü parmaklarından sesin

vis carminum

soğuk kanla durulmaz kıyısında: fırtına

bir üzgünlüğü getirir bağbozumlarından
aldırmaz seslerin boşlukta dağılışına

iki ucundan aynı anda girer tünelin
tam ortada kendiyle korkunç çarpışma
dağılışı duyulur karanlığa seslerin

şaşırtır ve dondurur muhteşemliğiyle
zor duyulur bir titreşimdir aslında
ne zaman uzak zamanlarla konuşsa
duyulur süzülüşü parmaklarından sesin

zaman ağacında isimsiz yaprak:
fırtına boşluklarının sonsuz yolcusudur
kendinden başkalarına savrularak

gökten yere yerden göğe: karmaşıktır
kilitler zamanı herkesten saklayarak

kıyısında durulmaz bir fırtına koparacak

FLÂNEUR

uğultulu aralıklarda ve kaldırımlarda:

bulmak için değil yitirmeye dolaştım
gün, gecenin geciken saatlerini arar da!

her suçun bir âleti var: benimki gerginlik
fırtınalar gökyüzünü arzuyla sıyırırken
kısa ve bakışımsız ömür iç içedir orda

doğar- yaşlı, yaşar- genç, ölürken çocuk:
adı bilinmeyen hastalıklı çiçeklerdenim
parçalanmış uykulardan hem düşünceli
yitik günlerin tenine eklediğim

köşebaşları yaralı gölgelerle dolu
parıltılı bir define adası her cam arkası
kent dedikleri kararsız sevgiliymiş: bildim

cins böcekler bıraktım uğultularına kentin
gemiler yüzdürdüm karanlık yataklarında

içimdeki uğultuyla parçalandı her vitrin

MÜREKKEP LEKELERİ

zaman: gizli savaşı mürekkeple kâğıdın

kendinden kolay sıyrılamayacağı
bellidir sözcüklere bulaşan yalnızın

tutkuya karışan tedirgin an'lar
dudaklarında mürekkep lekeleriyle
yakın durur kâğıda ve geceye

eşyanın yalnıza gönderdiği çığlık
sözcüklerin anlama ördüğü kafes
kâğıtta mürekkep tedirginliğiyle
çarpar birbirine: tutulur nefes

beklemek bundan korkuludur kâğıda
tutkuya yenilmiş lekedir taşıdığı
tenine çizilen sınırsız dağdağa

kırık çizgiler parıltısı: uzakta kanayan
incinmiş kâğıdın pişmanlığı

zaman: mürekkeple kâğıdın gizli savaşı

FIRTINAYA HAZIRLIK

ırmaklardan söz edilmişti ve dalgalardan

ilk kez kadında gördüm göğün derinliğini
çarpışma gibiydi günü geçmişle sınayan

ilk kez gecede gördüm ten yalnızlığını
karanlığı çeken ışıktı, ışığı yapan karanlık
zaman: eşyayı hiçe sayan derin dalgınlık

köşeleri tutulmuştu yeryüzünün ve kadının
parçalanmıştı gelecek: sulara dalan yüzüm
dünya denen üçgenin gizli zamanlarında
fırtınaya hazırlık gibiydi gecemle gündüzüm

açıklanmadı tutulan sırlar, kendine örtüldü
zamansız savrulan bir güldü dünden güne
hazırlıksızdı ve şaşkın hırsla öpüldüğüne

ilk kez zamanda gördüm kıvrılmayı: kadın
buydu derin bilgenin kendini adadığı belki

bütün sınırları onda aştım ırmaklar gibi

ZEHİR TÖRENİ

ne kadar uzak: sisler içinde yiten

zehire alışma törenidir zakkumun ömrü
zarif parmaklar arasında ezdirecekler

beden bunu bildi: gece izlerini sildi
derinden soldu kararsız esintilerden
dudaklarıma bulaşan zehir yalan değildi

geceden geçememek, bulamamak sözleri
kaybedilenlerin tuhaf gölgeli izinde
dokunma özrüdür soyunmanın uzun sürmesi
esirgeyen ve bağışlayan bir beden sürçmesi

hangisi gerçek varlık mı yokluk mu
varlıkla yokluğun arası mı bir soyunmada
unuttun uzun bekleyişlerin soldurduğunu

sen bir zakkum olsaydın zamanın ortasında
belki hatırlardım ilk nerde gördüğümü

zehire alışma töreni derdim zakkumun ömrü

GÜZ SÜZÜLÜYOR

güz süzülüyor şarabın inceliğine

tortular bırakıyor kâğıda zaman
artırıyor boşlukların tedirginliğini

içinden fırtınalar geçen bahçedeyiz
bütün mevsimlere uğramış: cesur
duruşu rüzgârların yorgunluğudur

yırtıldı göğün perdesi bulutlar süzülecek
derinden sezilecek yıldırımların arzusu
göreceğiz üzüntüsünü geçip giderken
şarap: geçmişin uyandırılma korkusu

halka halka renkli gölgeler düşecek
birbirine eklenecek tuzaklar
hırçın çocuklar içimizde dövüşecek

korkacağız bakmaya, hem de çok
bağbozumlarında yakılan ateşlere

güz süzülecek şarabın inceliğine

KILIÇTAN İPEĞE SIZI

"kılıç ipekte sınanır" şairine

kılıç ipekte sınanır: peki ya ipek?

teninde mi arzulu yabankuşunun
güz tedirginliğinde çıkarırken giyecek!

zamanlarla barışmadı kınsız kılıcım
sıyrılmadı gecenin dağınıklığından
bu yüzden her daim daha yalnızım

yıldızları okusam üstüme geliyor gökyüzü
bozuluyor anlaşma günden geçerken
kılıçtan ipeğe derinleşen o ince sızı
dünden daha geç yarından daha erken

anlaşılmaz izdir geçmişten geleceği
ürperiş: yol alıştır tedirginlikten hazza
kılıcın izi gitmez gecenin ipeğinden

ten ve ipek yeni büklümlerde buluşur
aşka dökülüşür yıldızlar kendiliğinden

ipek tende sınanır: peki ya ten?

ZAMANYOLUNA KURULAN SALINCAK

geçmişi uzaklaştırmak: sonsuz yanılsama

ayrıntının pahalı yalnızlığa dönüştüğü yer:
yorgun, teslim olmuş bir zaman aralığı

eski alışkanlıktır yıldızlarla anlaşmak
zamanyoluna kurmuşsan salıncağını
boşunadır bayıltıcı gece tozlarına alışmak

hayat sallayacaktır seni boşlukta
eline tutuşturulan liste: yalnızlık biçimleri
hızlı sevişmelerin aşkları dize getirdiği
anlaşılacaktır şeylerden uzak kalınca

başlaması gecikirse düş saatlerinin
iyi yaşanır boşlukta bir sarkaç gibi
budur salıncağın gökyüzüne çizdiği

kimle paylaşacaksın bağışlanmaz suçu
bekle: kim tutacak öteki ucunu ipin?

kendinden uzaklaşırken sonsuz üzüleceksin

YAPRAK KIMILDAMIYOR

yağmur o kadar ağır: yaprak kımıldamıyor

düşmüyor savrulan gelecekten hiçbir şey
artık yıldızlar günü geceye bağlamıyor

bütün saatler ötekinden biraz ileri
kımıldamayan yaprakta mürekkep lekeleri
zamanın kesik yerine damlamıyor

tutumsuz beden, cehennem yürek, gizli
yeni icat tahakküm ve tenin yanlış seyri
uçuşurken ayrı yerlerde yürekle beden
kaydedilmiyor uyumsuzluk düşleri

ilişki: çelişki! kurduğu ve bozduğu mesafe
bozuluyor şimdiki zamanın zoraki gülüşlerine
ateşlere inat buzdağlarından arınmıyor

her şey bütünmüş! değil bakılırsa yaprağa
sarınmıyor ne kadar üşüse de fırtınalardan

anlam o kadar derin: yaprak kımıldayamıyor

TEKBAŞINALIK

tekbaşınalık: geçmişi güne yalnız eklemektir

hüzünden geçilir hevesten geçilir
odalar dolusu ses içilir tekbaşınalık için

dizlerde kapanmayan yaralar açılır
koşarken geçmişin geleceğine
bir sokaktan ötekine düşmektir

iki dünya birbirine çarpar çevrende
yıldızlara yeni duruşlar seçilir
gürültülü, karmaşık ve alışılmış düzende
tekbaşınalığa dar kapılardan geçilir

kimseye söz bırakmazsın, kimse de sana
nedeni vardır elbet böyle durmanın:
ötekiler şaşırır yıldızların asılı kaldığına

kalındır geleceğin sayfası: hem dağınık
bakılmamalı gürültüsüz solduğuna

günü geleceğe yalnız eklemektir tekbaşınalık

UTANÇ ve SALDIRI

"geniş zamanlar umuyordunuz..."

gün savuruyor çiçek tozlarını akşama

olmuyor esirgenmiş bir duygunun vakti
arzuların sabrını denerken karanlıkta

duyulmuyor hışırtısı perdenin ve çarşafın
akşamı zehreden müzik ve gürültü:
üst üste biniyor yalnızlık görüntüsü

adanmış gün: erken ve geç sessizlikler
soyulmuyor gece, koruyor kendini
toza bulanmış geçmiş ve gelecekler
yıkıyor kirli suyla soğumuş cesedini

beklemeye vakti yok boşluktaki okun
geçmiş ve gelecek, aşk ve tekbaşınalık
hiçliktir geniş zamanlarda unuttuğun

sakıncalı susuş bu, sakıncalı kahkaha
aşkın nerden döneceği belli olmuyor

çiçek tozları savuruyor günü akşama

ESKİ LAMBA

kısık: sesini de esirgiyor ışığını da

her zaman evde, dışarıyı sevmiyor
unutuyor kendini küçük odalarda

solgun perdeler çekiyor boşluklara
düzeltilmemiş, hasta ve yılgın
ne karanlık ne aydınlık: ince alaca

biraz sis, biraz unutulmuşluk belki
gölgeler içeriye doğru birbirini izliyor
uyanırken yüz yıllık uykusundan
zehrini gecenin derinine gizliyor

dünya güzel belki, düş bitimsiz
titriyor durmadan zamanın ayak sesi:
eski lambanın geceyarısına gizlendiği

bir gölge düşüyor ansızın camlara
yaslanıyor birbirine korkulu düşler

kısık: sesini de esirgiyor ışığını da

TAHTA AT

içimdeki tahta atla geçiyorum hayatı

bayrak-, flama-, konfeti ve graponlar
yok: her adımda eksiliyor geleceğin saltanatı

tekdüze adımlar, uzaklardan çığlıklar
sisli bir ormanın kuytu derinliğinde
tahta ata benden gizli binmeye çalışacaklar

bütün avlar yenilgiyle biter aslında
birinin güzelliği öteki çirkinliği tamamlar
barutun dağılırken çıkardığı ses
avcının yenilgisini herkesten iyi anlar

tutunamadığım dal uçları, dikenler
oyuncak kılıçları eski şövalyelerin
içimde gezdirdiğim tahta ata benzer

kısık göz-, çatlak dudak- ve kırık kanatla
tanımsız bir karmaşaya ekleniyorum

geçiyorum hayatı tahta bir atla

UTANARAK DEĞDİĞİ

utanarak dokunuyor herkes birbirine

ne bir sürpriz kanat çırpıyor uzakta
ne de fırtınayı özleyen keskin dalga

hayat böyledir işte! ateşin sonu kış
araya durgun bir gökyüzü girse de
külün sonu boşluklara savruluş

hayat böyledir işte! belki bulutun gölgesi
biraz gökyüzü düşürür ıssız yollara
ölçemez içindeki sisi hiçbir fırtına:
avcıların yağmura karışan tüfek sesi

durup dururken değişir nesnelerin dili
pencereye gökyüzü denir kapıya zaman
ve dudaklardaki çatlağa dolar sevgili

zamanın mevsimlere saldırısıdır
yokluk güldürüsüdür şimdilerde hayat

herkesin birbirine utanarak değdiği

BIRAKILAN BİR EVİN DÖKÜLÜŞÜ

dalgın sayfalarda gezeriz: yer bulamamaktan

yaşamak derin çekingenliktir, durmadan
yer aramaktır gün boyu titreyen ellerimize

böyledir sözcüklere sığınanlar: utangaç
duvarımızda karanlık bir gelecek portresi
çürük yerinden belirsizliğe büyürken ağaç

böyledir yaşamak, kayıp bir ikindi yürüyüşü
bırakılan bir evin sokağa dökülüşü hüzünle
insana, sayfalara, geçmiş ve geleceğe
dudaklarımızda kalıtsal bir hüzün bükülüşü

mevsimleri şaşırmaktan sonsuz tedirginiz
kadını gemi sanan, kâğıdı okyanus
ayrılıklardan eski şarkılar çıkaran: biz

renkcümbüşüne uzak, sisten şeylere
artık su gibi bakan buğulu gözleriz

tedirgindir yer bulamamaktan ellerimiz

KİMSEYE YETMEYEN KIŞ

"soğuğa açılan kapı" yazarına

kış: sana da yetmedi koşaradım koşaradım

arıtmadı derin sessizliklere paralel anlaşmaları
umutsuzca geceyi bekledi kırık saplı bir bıçak

dudakları titreyen bir yağmur getirdin bana
yetecekti soğuk: yetmedi, kesti kendini acımasızca
gündüz parıltılı olsa da gece takvimlerde tekledi

büyülü bir boşluğu çizen yüksek yıldırım
bir korkunun ötekini çağırmasıdır şimdi
herkes başka yol aradı zamanda kendine
anlaşılmadı fırtınaların birbirini tükettiği

kurdun su içişine, soluyuşuna hayranlığın
kışın anlamını derinleştirdi aramızda:
uçurumu hırpalayan buzlu rüzgârın

ırmaktaki kar manzarası sana bakıyor
ırmak ondan bize akıyor anladım

kış kimseye yetmedi: koşaradım koşaradım

İNTİHAR ÇATISI

intihar çatısına gökyüzünden çıkılır

kırlangıçlara takılır acı gülüş izleriyle
alışkanlık gizleriyle yeryüzüne bakılır

kırmızıdır bütün renkler, mordan da öte
kuşların çizdiği sınır, boşlukların ıslığı
duyulmaz! bakışlar gökyüzüne yıkılır

temasa yer yok, kırılgandır buluşmalar
alçaktır başka yalnızlıklardan yüksekliğiyle
bakılınca görülmez, zordur alışmalar
göğün şiddetle çırpınan eteğine takılır

kendi sesine savrulan perdedir pencerede
ağaç isimlerini ezberlemenin talihsizliği
fırtınaya yol gösteren şimşekler tene çekilir

yağmur biter, kimse gelmez açılan gökten
bir ağaç köklerinden acıyla sökülür

gökyüzünün çatısına intihardan çıkılır

BULUT GERİ DÖNDÜ

geri dönmüştü bulut: penceremize

eskimeyen seslere sığındık durduk
rüzgârların çizdiği soğuk tenimizle

gökte değil tavanarasında kayboldu
son uçurtması yurtsuz çocukluğun
unutuş her şeyi kendine yonttu

sızlayan bileklerden uçuşan serçeler
penceredeki bulutu doldurdu sesleriyle
şimdi bir müzik yağmuru esintide
perdenin havalanan yerini örter

sarmaşık süpüren kızın parmakları
sokağı anılardan nasıl temizler
boşluğa savrulurken sızılı yalnızlığı

bir görüntü değil bu, anı hiç değil
kanıyor çünkü usul usul hâlâ

bulut geri döndü hayatımıza

çay renginden kırmızböceğine süzüldük

LÜSİFERİN

gecenin güne çektiği ince çizgiydik

unutkan bir kışın ürperdiği akşamda
kendini yaratan utangaç parıltı: bizdik

herkes gitmişti, izler bırakarak geceye
yağmur, ıslak çimenler ve ürkek kanatlar
belli belirsiz ışığa bulanacak diye

çay renginden kırmızböceğine süzüldük
aşka yazıldık birleşerek akışkanlıkta
parıltıya dönüştü çarpışmamızda her şey
yanıp yanıp sönüyordu dünya uzakta

az sonra cümbüş başlayacak: ağustos!
bir şey ağustosu kışla buluşturmuş: yanlış
akşam kızışırken ateşli böcekler arasında

uçuşan kıvılcımlar şarkısı: kısık ve parıltılı
aşkın ve ışığın birbirine çarpması

ikimiz: herkes kaybolmuştu uçucu bir ışıkta

SOYUNMA SAATİ

soyunma saati:

kışın güneşten, ağacın rüzgârdan
evin yabancı seslerden gizlendiği

bilinir bu zamanda tenin geceden
gecenin müzikten sislendiği
uçucu gülüşün bıraktığı izler silinir

yıldızlar pencerede aksak parıltılarla
hiçbir söz inandırıcı değildir, değildir
uzaklaşmanın kuşkulara bulaştığı saat
yasaklardan habersiz gelir

zaman: silkelenir mevsimine ermiş ağaç gibi
dört köşede aynı yanlışın meyveleri
sönmüş tenlere gönülsüzce eğilir

uzaktan değebilirsiniz ancak: devirdiği
kristal bir vazo değildir, gecedir

soyunma saatidir!

TENBOZUMU

"pan flüt çetesi" şairine

zamanıdır: bekletmemeli yeni tenleri

renkli sular süzmeli gecenin kalbinden
ertelememeli geç mevsimlere esrikliği

tenbozumu bitmez, güz eskimez aralıkta
nafile yolculuğudur anlamayanın
nereye ulaşsa hep aynı nokta

parçalanmış göklere savrulan kuşak
tutkulu bir ten gibi sarar geçmişi
yağmurun bağbozumlarını beklediği
bin yıl sonra hüzünle hatırlanacak

tenini serseri yağmurlarla yıkar üzüm
sızım sızım sızlar güzün yaralı dizi
yeniden bulur her arzuda kendini

tenin esrikliği benzemez gemininkine
tutkudan bilinmeyen derinliklere sızar

zamanıdır: serilmeli gecenin yeni tenine

HAZ

tesadüfen keşfedilmiş amansız çırpınış:

yangınını kendi çıkaran, besleyip büyüten
başkalarında kendini eskiten yolculuk

çalınan her kapıda çekici bir ten
özlediğin kıvranış, canlı duruşu heykelin
titrek görüntülere eklenen uykusuzluk

tek kişide dört kişiyi görme becerisi
bitimsiz arzu, sınırsız hırs, kırmızı yağmur
santim santim ilerleyişi keskin öfkenin
geçmişi de geleceği de unutturur

ölü lamba, titrek mum, utangaç alev
aşkın ikizi arzu, deliliğin ikizi suskunluk
hazzın derin hükmü: ziyaretsiz tutukluluk

ateşten gömleği, yırtık gömleği aşkın
haz: hayatın terbiyecisi çılgın efendi

tesadüfen keşfedilişi amansız çırpınışın

EL DEĞMEMİŞ GEMİ

gemilere bindi şair, istiridyelerden indi

ekledi haritada kara parçalarını birbirine
ateşler götürdü ve ateşli sular getirdi

kırmızıya çalar tutkulu tozlara eğilmişti
tuzlu sulara dağılmıştı kıta aralarında
bilinmedi hangi pusulalara yenildiği

yanıltıcıydı tenha dizelere demir atması
gelişini beklemiyordu sert esintiler
durmadan sözcük çeker ipler derinden
açılmamış istiridyeler şairi bekler

ne zaman güverteye çıksa: rakipsiz kral
ne zaman denize inse: söz kızgınlığı
anlaşılmadı sislere bulanmış üzgünlüğü

karmaşık: ortaçağdan mı kalmıştı neydi
şaire yenik düştü gereksiz kalabalık

gemilere bindi şair, istiridyelerden indi

GEMİ ve RÜZGÂR

bütün gemiler rüzgâr bekliyor: yanılgı

sınırsız sıkıntıyla geçiyor zaman
arzulanan: nesnelerin şiddetli fırtınası

bekliyor: göğün çatlakları onarılsın
uzaklaşsın sebepsiz sarsıntılardan
rüzgârın ömre zarar kendini saklaması

gece üşütüyor, gündüz saklıyor yıldızları
karanlığa bulanıyor arzu tozları: savurgan
tutkunun bitimsiz soluğuyla canlanan
gemiler: rüzgârların unutulmuş kızları

arzu ve yalnızlık, umut ve kırılganlık
aynı gemide yakalanıyor fırtınaya
sonrası tufan… ve muhteşem dağınıklık

bekleyin: hiç gelmeyecek olanı
su altında çürüsün zambaklarınız

bütün gemiler rüzgâr bekliyor: yanılgı

BİR GEMİNİN DİPTEN ÇIKARILIŞI

aynı kapıdan giriyor aşk ve yalnızlık

aşk ve yalnızlık aynı kapıdan çıkıyor:
derinleşiyor zamandaki buzlu karanlık

yalanlar renk değiştiriyor dünden güne
aydınlık yalanlıyor bizi: sürüyor gece
gerçeğin sonu: sınırsız bir dalgınlık

kapıyı çarparak çıktık hep: kendimizle
keskin çizgiler çektik geçmişin arasına
aşk gürültülerine yazdık telâşımızı
kimselerin çözemediği derin tutkuyla

şaşırtmasın geceyi insanın sessizliği
yıkıntıları dinliyor şimdi: görüntülere
bir geminin dipten çıkarılışı gibi bakıyor

bir kapı açılıyor: çıkıp gidiyor hayat
hayat çıkıp gidiyor: bir kapı kapanıyor

aynı kapıdan giriyor yalnızlık ve aşk

GECEYE DÜŞEN

geceye düşen: kurtulmuş!

her şey tesadüf körpe bir kristal için
tenin cazibesi ağır anılarla tartılmış

arzulu meyva bahçeleri göğüslerinde
uğursuz kâğıtlara düşmüş çok yazılı
duruşu: bozulmamış kitaplık bekleyişinde

sana uzun bir masal anlatacağım:
kiraz, biraz elma, şeftali ve böğürtlen
son günlerinden çocukluk mevsiminin
kurtulacaksın amansız endişelerden

aldırma kıpırtılara, bir atın gerinmesidir
ilk hastalığıdır çocuk bedeninin
dalgın yüreğin kendine dönmesidir

hayata hazırlık belki: bilinmez
biriken öfkedir kapatılmış kapılarda

geceye düşen: tutkunun çizdiğidir

DÜŞTE SARSINTI

ilk uçuş: acemi kanatların rüzgârla tanışması

bozulur büyü, yavaş büyür alışkanlıklar
uzaklar yakın olur düşteki sarsıntıya

telâşlı sabahın ilk gergin uyanışı
hazla acı, hazla tedirginlik, hazla ve hızla
tutkunun gizliden geceye aldanışı

ölçüsüz kullanılır pusulası tekbaşınalığın
dilemma: ilk gençlikten kalan resimler
yiten demet, bozulan akıl, çözülen güzellik
düşlerin düğümlendiği çizgiye gider

tren vakitsiz kalkar istasyondan
rüzgâr tutkuya aldanıp vakitsiz eser
uçurum çevrilemez alışılmış yolundan

kendi yağmuruyla ıslanan ten yalnızlığı
dağınık gökkuşağı altında ölü bir kuş

ilk uçuş: acemi kanatların rüzgârla tanışması

TEN

tadını bilene her ten yeni bir mucizedir!

sıkı bir yumak çözülmüştü büyüdüğümde
sınırı terle çizilmişti pembeyaz tenlerin

en çok dut ağacına özenirdim, özendim
kendimi ipekböceği sandığım oyunlarda
sonsuzlukla tanışacağımı bilirdim

ten kokusuyla çıktım oyundan, yoldan
saçaklarla sarmaşıklara gizlenen serçeler,
gururlu sabahlar ve sarsıntılı geceler:
yumağın avcumda çözüldüğü zaman

ürperişti hazzın öteki adı: sürekli ten!
son basamağa çıkardı bu gizli arzu beni
uykuda bile dudaklarımdan düşmeyen

sıyırırken geceye düşen bedenin ipeğini
böcek değil, kelebek uçarılığında gelir

kadını bilene her ten yeni bir mucizedir!

GERİYOR GECEMİ

aşk buysa: ürpertisi gereksiz başka tenlerin

bedenimde bıraktığın keskin çizgilerden
ellerin gökyüzüne karışıyor: aşk buysa?

çerçevesi yıpranmış pencereyken kış
kapatıyorsun çığlıklarını üşümelerimin
her dokunuş biraz daha geriyor gecemi

gemiye biniyoruz, iskeleler dökülüyor bize
dallardan koşan ince sürgünler gibi
duyulurken zamanın usul adımlarla geçtiği
renkli sular süzülüyor mevsimden tenimize

ne zaman bir çiçek patlasa ışıklanıyor uykusu
ufuk genişli-, gölgeler kısalı-, zaman duruyor
usul usul akıyor köklere gizlilikte su

yıldızlar günü hazırlamaya çekiliyor geceden
her şey birbirini tamamlıyor yeni bir aşkta

ürpertisi gereksiz başka tenlerin: aşk buysa

DAR KAPI

kapın ne dardı aşkın ilk fırtınasında

duraklayarak ve zor geçtim,
ötesi: titreyen tüy serçe kanadında

tedirgin kırmızılardı beyazlığına bulaşan,
ateşle buluşan karmaşık yakınlıklar
haz yolları açmıştı kıvrılışlarından

gülün kapanışı zamansız bir ölümdü
derin gizliliklere ayarlıydı kapının ardı
kurşundan ağırdı birliktelik bu kapanışta
kapının darlığı yaşamın anlamı kadardı

yeraltı sularına sıvandı kuştüyleri
ölümsüz bir anı olup eklendi geleceğime
son alevleriyle bin yıllık yanardağın

göğsümü tıkadı, soluklarımı sardı:
dar geçtim fırtınadaki aralığından

kapın ne dardı! kapın ne dardı!

MUTSUZLUK GENİ

kadın: bir şey değildir değilse kendi

balkonlara yığılır eski eşyalar gibi
cehennemin dibi ve ateş ondan sağılır

çağrılıdır fırtına ortasında: uygunsuz
suç ortağıdır eksilen kalem uçlarının
zamanı kendine yontar: anısı sonsuz

uzanıp alır geleceği fark ettirmeden
incittiğini anlamaz savrulan perdeyi
kapılar açar, açmadan kapatır da
usulca uçurur hırpalanmış geceyi

parmaklarında gergin ipler gezdirir
umulmadık zamanlarda bozdurur hazineyi:
dolgun kırmızı, dolunay, dolgun gece

uyumsuz seslere alışık mutsuzluk geniyle
güzü ilkbahar sanır, cumayı cumartesi

kadın: bir şey değildir değilse kendi

BUDALA HARFLER

b bazen bir ş şeyler geziniyor odalarda

duvar diplerinde solgun n'ler sinirli ç'ler
kimi zaman odaların h her biri ıssız ada

çürüğe çıkarılan fotoğraflar, karga ö öksürüşleri
tedavisiz incehastalıklar, e eskihastalıklar
söyleşiyorlar insanı u uyaran karanlıklarda

gürültülü bir budalalık i içinde günlerimiz
z'den a'ya atlıyoruz çocuk oyunlarında
dokuzuncu basamak pes diyor bu kadarına da
bu mu olmalıydı geçmişe giydireceğimiz?

s soyun beni, beni çırıldatın çıplaklandırın
mutluluğu bulduğumu söyledim: f ve g
en güzel parıltıları aşk karanlığımın

y yabanılım: çünkü çok yumuşaksınız, diyor
t tahrik: n nefretlerini vura vura geçiyor

bir şeyler geziniyor o odalarda da

UNUTKAN

kâğıtlara bulanmışsın, zamanı gizliyorsun

çayı fincanda, aşkı başkasında, düşü kendinde
sözcükleri yalnızlık dökülüşünde izliyorsun

harfler savrulurken kurşunî: boşluklara
görünmez kazalarla buluşuyor gökyüzü
kırlangıç ömründe hatırlamanın güzü

sonsuzluk düşleri uydururken kendine
parmakuçlarında yürüyen bakire zaman
kışın kapısında çıplak ağaçlara sürtünüp
unutuyor sesini boşluklara aldırmadan

solgunlaşıyor fincanda çay: düşerek
usulca dudaklarının mermer tapınağına
unutkanlık sarıp sarmalarken akşamları

karanlık sana savruluyor, ışık geceye
parçalanıyor gerginlikten zamanın zarı

kâğıtlara gizlenmişsin, gördüğün başkaları

ASMA BAHÇE

"sokak prensesi" şairine

anlıyorum: ömre zarar her şey şiire yararmış

yerle gök arasında kararsız savruluyorum
bir asma bahçeyim *çocukluk uykularında*

ezik üzüm: düşlerin ve düşüşlerin fırtınası
uzun bekleyişler, yarım hayatlar gibi
ince sisler içinden boşluğa dağılıyorum

sarsılıyorum yerden göğe: aşk deniyor
gökçekimine uğruyor damarda durgun su
sokağa düşmüş prenseslerin uykusu
tedirgin karanlıkta tutkulara dönüyor

en uygunsuz yere kurulmuş ten salıncağı
fırtınadaki gibi sanılmış karışıklık
karşılıksız sorular içinde zaman kaçağı

geçmiş: bir asma bahçedir boşluğa sararmış
gelecek: şarabın bağbozumundaki esrik hışırtısı

anlıyorum: ömre yarar her şey şiire zararmış

İKİ YOL

iki yola birden saptım: iniş ve çıkış

sızıyla ayrıldı birbirinden mevsimler
kar ve rüzgâr geçmişime savruldu

belki kendimi kandırdım başkaları yerine
ışık hızlı gelecekler düşleyip durdum
yürümedim seslerin korunaklı gülüşlerine

her şey kuklalaşmaktı, gibi olmaktı insan
masada uyu-, gecede dolaş-, ışıkta uyan-
ışık masada, masa gecede, gece içimde
fırtınaya harf dizmenin dalgınlığından

her yol birbirine çıkacakmış tufanda
benden ona, ondan sana akarken
zaman neye yarayacak fırtına durduğunda

kim kime, ne neye yaklaşmıyorsa ordayım:
kimselerin başkasına benzemediği

hep düşündüm: ikinci yol hangisiydi?